

۱- کلمات زیر را از لحاظ ساختمان بررسی کنید.

کارشناسی	دندانپزشک	سریع ترین	نمایش
زرین شهر	رسومات	دهقان	شیرازی
مداد پاک کن	تیراندازی	لوازم التحریر	نماز گزار
غیرمنتظره	برنامه	بی اراده	طبقه بندی

۲- زمان افعال جملات زیر را مشخص کنید

آنها دارند امتحان می دهند	خیلی ها از اینجا رفته اند
پدرم ماموریت داشت	مادرم ظرفها را شسته بود
او، مجید را می بیند	کارهای خوبی انجام بدهید
امیدوارم رفتارهای خوبی از خود نشان داده باشید	شرایط خوبی نیست
سکوت را رعایت کنید	آنها داشتند تست می زدند
هیچ کس، آنها را ندیده بود	در تمام مدت به این موضوع فکر می کردم

بسمه تعالی

ابیات مهم پایه ششم

منظور ابیات زیر را چند کلمه بنویسید

دلی کز معرفت، نور و صفا دید به هر چیزی که دید، اول خدا دید	به جلوه گاه رخ او، دیده ی من تنها نیست ماه و خورشید هم این اینه می گردانند
معرفت کردگار، دیدن این عالم است خوب جهان را ببین، هر چه بینی کم است	به دریا بنگرم، دریا تو بینم به صحرا بنگرم، صحرا تو بینم
به هر جا بنگرم، کوه و در دشت نشان از قامت رعنا تو بینم	این همه نقش عجب بر در و دیوار وجود هر که فکرت نکند، نقش بود بر دیوار
به جهان، خرم از آنم که جهان خرم از اوست عاشقم بر همه عالم که همه عالم از اوست	کوه و دریا و درختان همه در تسبیح اند نه همه مستمعی فهم کند این اسرار
نه بلبل بر گلش، تسبیح خوانی است که هر خاری به تسبیحش، زبانی است	خود، نه زبان در دهان عارف مدهوش حمد و ثنا می کند که موی بر اعضا
نه من ز بی عملی در جهان ملولم و بس ملالت علما هم ز علم بی عمل است	چو در کار است با گفتار، کردار پی کردار گرد و ترک گفت آر
چو یک بار گفتمی مگو باز پس که حلوا چو یک بار خوردند بس	چو گفتار بیهوده بسیار گشت سخن گوی در مردمان، خوار گشت
گر دُری در دل نهان داری برون آر از صدف و ننداری حرف نیکی، لب فروبند از سخن	فراوان سخن باشد آکنده گوش نصیحت نگیرد مگر در خموش
آفتابی به این بزرگی را لکه ای ابر پدید کند	زینهار از قرین بد، زینهار وقنا ربنا عذاب النار
نه سایه دارم و نه بر، بیفکنندم و سزاست اگر نه بر درخت تر، کسی تیر نمی زند	نعمت بسیار داری، شکر از آن بسیار تر نعمت افزون تر شود آن را که او شاکر شود
تا قیامت، سخن اندر کرم و رحمت او همه گویند و یکی گفته نیاید از هزار	نعمتت، بار خدایا ز عدد بیرون است شکر انعام تو هرگز نکند شکر گزار
کنج خواهی در طلب، رنجی ببر خرمی می بایدت، تخمی بکار	هر که دانه ننشاند به زمستان در خاک ناامیدی بود از دخل، به تابستانش

هر که با اندک، ز حق راضی شود حاجت او را خدا قاضی شود	روده ی تنگ، به یک نان جوین پر گردد نعمت روی زمین، پر نکند دیده ی تنگ
ای سلیمان در میان زاغ و باز لطف حق شو، به همه مرغان بساز	درستی و نرمی به همه در به است چو رگ زن که جراح و مرهم نه است
ترحم بر پلنگ تیز دندان ستمکاری بود بر گوسپندان	یکی بچه گرگ، می پرورید چو پرورده شد خواهی از هم می درید
مبخشای بر هر که ظالمی است که رحمت بر او جور بر عالمی است	هر آن کس که بر دزد، رحمت کند به بازوی خود، کاروان می زند
کم مباحش از درخت، سایه فکن هر که سنگت زند، ثمر بخشش	اگر دانا بود خصم تو بهتر که با نادان شوی یار و برادر
در گذر از نام و بنگر در صفات تا صفات ره نماید سوی ذات	سعديا، دی رفت و فردا هم چنان موجود نیست در میان این و آن، فرصت شمار، امروز را
مال و مکنتی که بر گذر باشد نکند عاقل، اعتماد بر آن	دانش اندر دل چراغ روشن است وز همه بد، بر تن جوشن است
وقت هر کار نگه در که نافع نبود / نوشدارو که پس از مرگ به سهراب دهی	نوشدارو که پس از مرگ سهراب دهند / عقل داند که بدان زنده نگردد سهراب
نوشدارو چه سود خواهد داشت / چون شد از ملک زندگی سهراب	چه سود ار بود خود به دست سروش / پس از مرگ سهراب داروی هوش
دشمن دانا که غم جان بود / بهتر از آن دوست که نادان بود	چو دانا تو را دشمن جان بود / به از دوست مردی که نادان بود
دلا یاران سه قسم اند ار بدانی / زبانی اند و نانی اند و جانی	به نانی نان بده از در برانش / نوازش کن به یاران زبانی
ولیکن یار جانی را نگه دار / به جانش جان بده گر توانی	با بدان بد باش و با نیکنان نکو / جای گل باش و جای خار ، خار
همه سر به تن به کشتن دهیم / از آن به که کشور به دشمن دهیم	ای وطن ، ای تو نور و همه چشم / ای وطن ای تو جان و ما همه تن
تو ای آنکه گیتی بجویی همی / چنان کن که بر داد پویی همی	اگر داد باید که ماند به جای / بیارای از این پس به دانا نمای
اگر دادگر باشی و سرافراز / نمایی و نامت بماند دراز	در گذر از نام و بنگر در صفات / تا صفات ره نماید سوی ذات
توقع مدار ای پس گر کسی / که بی سعی هرگز به جایی رسی	به گیتی جز از دست نیکی مبر / که آید یکی روز ، نیکی به بر